

DELAVSKA

PRAVICA

Glasilo krščanskega delovnega ljudstva

Izhaja vsak četrtek pop.; v slučaju praznika izhaja vsak petek. Mednarodno: Ljubljana, Miklošičeva c. — Nefrankirana pisma se ne sprejemajo.

Posamezna številka Din 1.50 — Cena: za 1 mesec Din 5.00, za četiri leta Din 15.00, za pol leta Din 30.00; za inozemstvo Din 7.00 (mesečno) — Oglaš: po dogovoru.

Oglaš, reklamacije in naročila na upravo Delavskega zbornice, Miklošičeva c. 22, I. nad. — Telefon 2265. Štev. čekovnega računa 14.000.

Jubilej tov. Franca Terseglava

Ob 25 letnici časnikarskega delovanja.

Ob jubileju misleca

(Francu Terseglavu v opombo.)

Beseda časnikar nam danes navadno zaznamuje drugovrstnega, kvalitativno manj vrednega, rokodelskega kulturnega delavca. Zato smo pa v svojih ocenah njihovega dela pogosto krivični; mnogokrat preziramo in omalovažujemo iz enostavnega predsodka tudi resnične vrednote, ki nam jih ustvarjajo časnikarji. Tako bi prav gotovo zagrešili grdo krivico in nehvaležnost, če se vsaj z bežno besedo priznanja in hvaležnosti ne spomnimo enega naših največjih sodobnih mislecev, Franca Terseglava, ki že 25 let posveča vse bogastvo svojega duha časnikarstvu. Njegovo delo, njegovo soustvarjanje sodobne kulture je tako važno, tako pomembno, da bi brez njega imel znatno drugačno podobo ne le naš časopis, marveč tudi naš čas in zlasti naš človek.

Osebnost

Kdo v Ljubljani ga ne pozna! Mogočna, nekoliko težka postava, z lepo urezanim visokim čelom, zagonetno zamišljenimi očmi, silno gibljivim obraznim mišičevjem, živa podoba silne gibčnosti in prožnosti duha. Ves njegov nastop od načina občevarjanja pa tja do obleke in čevljev te ob prvem srečanju prepriča, da je to še eden tistih redkih ljudi, ki ima in čuti v sebi dovolj moči in volje, da živi samo iz svoje človeške resničnosti, da lahko prezira vpliv in moč obleke ter priučenih manir. Toplota njegove besede razodeva prav tako neprestano snovanje duha, silnost prepričanja in čuteče srce. Nič ni v njej priučenega, nič zlaganega, nič ničemurnega lišpa, vse se stavlja v službo misli, ki pa je tako nedojetna, tako mnogostranska, da ji mukoma išče izraza.

Terseglav je eden tistih snovalcev, ki neprestano »grunta«, ki bi rad odgonetal zamotano uganjo življenja v poedincu in družbi, ki je vse življenje stremel le za tem, da pogleda resnici v obraz. Pa se mu je godilo kakor vsem globokim mislecem: vse človeško se mu je vedno pokazalo le relativno, nepopolno, tudi v najidealnejši zasnovi vedno pomanjkljivo, enostransko. Zato ni bil nikoli popolnoma zadovoljen, zato se ni nikoli na človeško delo zanesel z vso težo svoje vere, zato je iskal neprestano za boljše. Spoznaval in cenil pa je ob tej človeški nedogajivosti toliko jasneje in višje božjo absolutnost, ki vso relativnost in begotnost našega početja zajema. To religiozno ozadje mu je nujna življenska podlaga, brez katere bi bil že zdavnaj izgubil svojo usmerjenost in naravnavaajočo silo pri presojanju dogodkov. Bilo mu je to ozadje nekako filmsko platno, na katerem je mogel jasneje motriti in analizirati dogodke vsakdanjega gajanja.

Zato ni bil nikoli povsem zadovoljen s praktičnim delom, ne s svojim ne z onim drugih, toliko manj, kolikor jasneje je videl skozi svojo prizmo enostranost početja, kolikor jasneje je spoznaval nevarnost, da se odtrga od notranje resničnosti. Odtod oni njegov nemir, ona njegova faustovska nezadovoljnost s seboj in z vsem okrog sebe, odtod tudi njegov večni dvom nad vsem človeškim, ki je rasel seveda z življenjsko skušnjo, ki je njegovi jasnovidnosti malokdaj oporekla. Odtod tudi ona strašna borba s

Terseglavu

Tvoje besede so kakor vihar,
tíhi gozdovi pod njim zašume —
lučenosec si nam, neustrašen klicar,
zvezde nebeške v očeh ti bleste.

Bog, iz prahu pognati daj
cvetu velike božje ljubavi,
da bomo vsi krogi njega stali —
da nam bo ves en božji smehljaj.

J. K. — 18. 7. 1927.

samim seboj, ko se je moral praktično udejstvovati kljub jasni zavesti, da je vse praktično delo v luči večnega le malo pomembno, da morda sam pomaga ustvarjati babilonski stolp, ki naj zajame nedojetnega Boga v slabotno, enostransko, minljivo človeško lupino. Zato mu je bilo časnikarstvo vedno težak, včasih naravnost zoprn posel. Saj se časnik premnogokrat stavlja bolj v službo trenutnega, človeškega, nego večnega, božjega.

In vendar je ohranil svojega duha nedotaknjene, ga mnogokrat zaklenil pred vnanjim svetom, da je toliko burneje valoval za strašnimi zatvornicami. Vsa človeška preračunjenost in vsa sila javnega mnenja se ga je prav tako malo prijala, kakor različne mode njegove obleke in bontoni njegovega občevarjanja. Kadar zaživi sebi, prijatelju, Bogu — tedaj se razživi njegov duh v vsem resničnem bogastvu, v vsej pronicavosti, v vsej mladostni neugnani moči, ki se je je že mlad dijak v Pulju navzegal ob morju, »ki mi je neprestano pelo svoje močene in očarljive pesmi (veš, da grem, če le morem, vsako leto na »Punta Christo« pri Pulju, kjer so same čeri in je veden valomet), od bazilike sv. Nazarija, od rimskega amfiteatra in portae

Pa pride ura, ko srce vztrepeto,
strela udari v sklenjeno skalo —
pa se kriviš in kričneš do neba:
O, da v prah bi razpalo!

aureae»). Kadar dvigne zatvornico, da lahko pogledaš v neprestan »valomet« njegovega duha, tedaj začutiš v njem sorodnost z največjimi ruskimi misleci, zlasti z Dostojevskim. Širina njegove izobrazbe mu je samo opora, da se lahko spušta toliko globlje v razgonetanju življenja in človeka. Pri njem je vsa pridobljena izobrazba tako asimilirana, da jo komaj še razločiš; njegov duh je dovolj močan, da použiva le sebi in svoji rasti potrebno hrano, a izloča vse, kar bi mu duha le obteževalo, morilo. Zato ne napravlja vse njegovo ogromno znanje nikoli učenjarskega vtisa, nikoli nimaš vtisa, da govori iz njega kdo drugi nego on sam.

Še ene stvari ne smemo pozabiti ob njegovi osebnosti: njegova močna življenska zavzetost, njegova sila čuvstvenosti, s kakršno se zavzema za svoje ideje. Njegovo modrovanje ni nikdar samo sebi namen, ni nikdar neživljensko; tako svetu in življenju odmaknjeno modrovanje mrzi. In v tem tiči dvoje: njegova veličina in pomembnost pa tudi omalovaževanje njegovega dela. Zame ni prav nobenega dvoma, da bi Terseglav na kaki vseučiliški stolici lahko doživel čast in slavo velikega učenjaka. Prav tako gotovo je, da bi

ob tem imel njegov duh neprimerno lažje življenje in bi se lažje sprašal. Se bolj gotovo pa je, da bi ne bil pri takem poslu nikoli pomembnejši za dejansko rast slovenskega človeka. Kakor je dozdnevno škoda, da se taka miselna sila vpreže v časnikarski voz, tako je gotovo, da ga je časnikarska potreba po aktualnosti ohranila vedno v življenjskem vrvežu, ker samo tam se da življenje urejati. Zato dihalo vse njegove razprave, vsi njegovi članki, zlasti pa še govori čudovito življenjsko silo, ki edina more vzbuditi soutripanje src.

Za značaj njegove osebnosti je zelo pomembno, da je žrtvoval filozofa učenjaka z vsem ugledom in priznanjem skritega in malo cenjenemu časnikarju modrijanu. Ze v tej žrtvi je nakazana ona osnovna pronicavost duha, ki se nikdar ne ustavlja ob zunanjem videzu človeka ali dogodka, marveč mu motreč srce in obisti prodre do resnične človeške osnove. Zato mu mrzi vsaka krinka, zato ima v življenju eno samo neizprosno merilo, ki včasih pokaže čisto drugačne rezultate, nego si jih kdo želi; rezultate, ki mu jih marsikrat zamerjajo. Zato razumem, da so mu pri srcu zlasti tisti, ki brez krinke in hlimbe stopajo v življenje — delavci. Prav v tej globoki duhovni resničnosti vidim temelj njegovi brezmejni demokratičnosti, ki sta ji preprost delavec in najvišji uradnik, ubogi berač in milijonski podjetnik, neuki vajenec in največji učenjakar samo človeka, ki ju ceni samo po njuni človeški, večnostni vrednosti.

Ideološko delo

Z analizo njegove osebnosti sem v glavnem označil že tudi v velikih obrisih vse njegovo delo. Povsem razumljivo nam bo, da se je s takim duhom mogel uveljavljati predvsem kot ideolog. Ob prvih početkih mladinske organizacije ji je v »Zlati knjigi« podal sijajen katekizem osebnostne samovzgoje, brez kakršne ostane vsa vnajna moč in vest brezpomembna. Njegovi idejni članki v prvih letnikih »Mladosti« so obujali v mladih ljudeh resnično notranje prerojenje. Ze tedaj se je predobro zavedal resnice, ki mi jo je zapisal kot aforizem šele pred letom dni: »Nobenega kosa površine kateregakoli stvara ni mogoče ustvariti drugače kakor iz najnotranjega jedra.« Iz te nezlagane najgloblje osnove lastne osebnosti bi moralo rasti vse naše žitje in bitje, sleherni naše dejanje bi moralo biti plod teh osnov. Mladinska vzgoja, zlasti njeni odnosi do vere in življenja, kako spraviti v organsko zvezo pozitivne verske določbe in naraven človeški razvoj, so mu bila vedno srčna vprašanja, ki se jih je loteval z veliko ljubeznijo in obširnimi znanjem. Prav zato je bil on najbolj poklican, da napiše mladini vodnika, ki je pomenjal in pomenja še danes pravo zlato knjigo. Prav zato je bil Terseglav ob Kreku najmočnejša sila v vzgoji dijaštva, prav zato so se ga dijaki s čudovitim spoštovanjem oklepali.

Da je človek, ki mu je bilo religiozno ozadje kot edini absolutum tako silna življenska potreba ob strašni enostranosti in pomanjkljivosti vsega človeškega dejstvanja, zastavil vse svoje duševne sile v njegovo obrambo, nam bo povsem razumljivo. Odtod cela vrsta obrambnih in bojnih člankov in razprav zlasti v »Času«, kjer je obračunal s sodobnimi zmotami. Pa ne le to: boril se je prav

Jugoslovanska strokovna zveza.

Viničarski vestnik.

Več zavesti.

Delavec mora biti zaveden, se pravi biti ponosen na samega sebe, na svoje delo, na svoj stan in sploh na vse, kar je izrečno njegovega delavskega. Delavska zavest je obenem trdno zaupanje v združeno moč vseh svojih in sebi enakih ter v uspeh borbe za boljšo bodočnost le po delavski skupnosti. Tako zavest se mora porajati iz posameznika, ker je v njem trdno prepričanje, da je vsak, še tako reven ali umazan delavec enakovreden član človeške družbe in ravno zato, ker je delavec tisti, ki dela in ustvarja ter mu gre radi tega na prvem mestu pravica da živi človeka vredno življenje. Koliko se kdo čuti vreden samega sebe in svojih delavskih odnosno stanovskih sotovarišev za koristnost celotne človeške družbe, koliko se potem kot tak bori zoper krivice in se žrtvuje za svoj proletarski rod, toliko je potem vsa njegova prava zavest. Kdor pa svojega stanu ne ceni, ga sploh ni vreden ni. Merilo prave delavske zavesti so danes brezdvomno strokovne organizacije, kakor tudi vse tisto, kar si delavstvo samo ustvarja za izboljšanje svojega položaja.

Viničarjem, rečeno tako na splošno, še mnogo manjka do prave stanovske in delavske zavesti. Ako bi bilo več zavesti, več samostojnega duha in volje, bi ne imeli še toliko števila tistih, ki se radi svojega viničarskega poklica čutijo ponižane in se že sami po sebi smatrajo kot manjvredne. Taki ne zaupajo niti v svojo lastno moč, kaj šele v kakšno stanovsko skupnost; taki pa čakajo, da bo za njih boljše že samo prišlo tako, da njim samim ne bo treba prav nič storiti, nič trpeti in nič žrtvovati, samo da bi le imeli in uživali. To se pa nikdar ni zgodilo in se tudi ne bo, zato pa jih vidimo v popolnem obupu in razdvojenosti. Izgovarjajo se češ: »Ravno zategadelj, ker smo reveži delavci in viničarji nič ne bomo dosegli.« Velikega usmiljenja je vreden vsak tak človek; saj je potem njegovo življenje le ena sama obupna brezkončnost brez najmanjše smeri in upanja v bodočnost. Vzrok temu je gotovo pomanjkljiva vzgoja in splošna nevednost, kolikor pri tem ne nosijo krivde tisti, katerim je na tem, ta se viničarski in kmetško delavski proletarijat vzdrži za vedno v takem pomanjkanju zaupanja v sebe. Besede, kakor tudi dokazi o lastnem ustvarjanju borbenosti in stanovski organizaciji, so takim kot neke sanje, katere se spečemo sicer vrstijo ena pred drugo, postajajo lepe in prijetne. Nič se pa ne zganejo za dosego tega lepega in dobrega, ostanejo le sanje, nikoli pa resnica in dejanje. Nič ne pomagata gledati, kaj vse že imajo drugi delavski stanovci; da so boljše za svoje delo plačani, da so tudi drugače socialno preskrbljeni. To imajo le sami in to zato, ker so si sami brez naše pomoči ali katere druge, sami priborili in ustvarili.

Zganiti se moramo tudi mi, ako hočemo v resnici doseči to, kar nam kot delavskemu stanu gre. Zgrabiti moramo za delo vsi do zadnjega, nikakor pa ne le nekateri. Gre za nas, za vse viničarje in ne morda le za nekatere med nami. Prva naša naloga bodi, da vzbudimo še tisoče tistih brezskrbnih za naše delo tako rekoč spečih tovarišev, da se tudi ti pridružijo čimprej k nam in tako krenejo na pravo pot. Zato nam ne sme manjkati močne nikdar uklonljive volje, največje požrtvovalnosti in prave delavske zavesti. Predvsem zavesti bi ne smelo manjkati prav nobenemu naših pokretašev širom skupin. Naš cilj in naša zmaga ni odvisna od množice članstva organizacije, ampak le od tistih, ki to članstvo vsak v svojem kraju vodijo. Tako je ves naš strokovni in zadrudni pokret le mogoč po voditeljskih skupinah; ne morda samo po predsednikih, marveč po vseh, ki so izvoljeni, da posamezno skupino vodijo in za njen razvoj delujejo. Ako bi tedaj kdo na takem položaju ne pokazal tiste prave zavesti do pokreta v dejanju ter svojih dolžnosti ne bi izpolnjeval in bi se tako sam nahajal v razdvojenosti, kako bi naj mogli česa več pričakovati od navadnega člana. Zato tudi vidimo, da vse tiste naše skupine stoje trdno in napredujejo, kjer je vsaj nekaj dobrih vodilnih moz. Tam tudi ne izostajajo uspehi. Očitek, da nismo vsega dosegli, ne drži. Vse to, kar imamo viničarji že danes skupnega, to so pripravili le maloštevilni nekateri in koliko bi danes že lahko napredovali, ako bi vsi znali biti vztrajni in zgrabili za delo, nikakor pa ne samo gledati, in se zanašati eden na drugega, kakor se to dogaja prav danes. Tukaj je pravi vzrok.

Tovariši! Treba je, da vsi skupaj temeljito pregledamo vse naše dosedanje delo in se pri tem vprašamo, koliko je morda ostalo še nestorjenega v našem pokretu in to baš radi malodušnosti in pomanjkanja prave zavesti. Pri tem vprašanju bo gotovo vsakemu vest očitala, kaj ni bilo prav in kaj vse je zamenjal, tako namom tako voditeljskim skupin. Kako je tvoje stališče do naše skupnosti? Je resnično in dovolj iskreno? Koliko si storil za porast organizacije ali zadruga v svojem kraju, bodisi letos ali v tem mesecu? Si pridobival povsod pri svojih stanovskih prijateljih in znancih novih članov tako organizaciji, kakor zadrugi? Si plačal redno svojo članarino, ali pa je blagajnik samo radi tebe moral čakati in si bil tako kriv zastoja v rednem poslovanju?

Kako si zagovarjal čast svoje organizacije, kako svoje pravice, ki ti jih je organizacija priborila, ali pa svojega tovariša pred raznimi očitki tistih, ki naš pokret sovražijo in ga ne razumejo. Si razumel vselej, da te baš taki hočejo odvrniti od tistega, v čemer je baš zapopadana vsa tvoja rešitev in zaščita? Ker ti

naprej inozemski kapital kar dere v deželo.

Vendar se ameriški kot angleški kapital boji, da se bodo politične razmere kmalu tudi tu izpremenile in da bo vlada bolj posegla v petrol. produkcijo, poskušajoč dobiti iz nje za deželo večje koristi. Zato te študentovske in vojaške vstaje l. 1928. in 1929. so predznak bodoče radikalne vlade. Delavske razmere postajajo očitno vedno bolj težke, čeprav se indijansko delavstvo, ki je v večini, dosedaj še ni strokovno organiziralo. Produkcijo precej ovirajo tudi transportne težave, ker se mora petrolej prelagati v manjših na večje ladje. To pa pomeni oviranje produkcije, katero Standard kot Dutch Shell sila forsira.

V Venezuelo je prodrla tudi znana angleška vladna družba British Controlled Oilfields, ki je napravila sila mnogo denarja za nakup zemljišč, ki jih pa ni izkoriščevala, ampak je to prepustila drugim družbam, celo ameriškim. — Oboji se tudi boje, napraviti v državi tovarne za predelavo petroleja. Angleži so jih postavili na bližnjem nizozemskem otoku Curacao. Kljub vsem oviram prav vse družbe sijajno uspevajo, donajajoč delničarjem celo več kot 60% dividende. V treh letih je premoženje teh družb naraslo za 600%.

Pozor! Pozor!

Nagrade v vrednosti po 50.000 dinarjev prinese

RADION

nagradna naloga

onim, ki bodo rešili nalogo

Pojdite takoj k svojemu trgovcu, da Vam da karto za sodelovanje pri nagradni nalogi in točne pogoje!

ne privoščijo... slane kropa. In pokretaji, zaupniki ter odborniki! Kako ste izpolnjevali svoje voditeljske dolžnosti? Kako je bilo z rednostjo sej? Kako vse drugo? Ste se držali vedno navodil svoje centrale? Koliko storite za razmah zadruga pri vaši skupini, koliko za izvajanje viničarskega reda, koliko za razširjanje našega tiska med viničarji? ... pa se morda pustite voditi od drugih?

Kdor je storil vse, kar je mogel, ta ima mirno vest, pokaže lahko vsem svoje uspehe in ga ne zadene najmanj očitek, da je morda ravno radi njegove brezbriznosti in pomanjkljive zavesti trpela organizacija v njegovem kraju in s tem celotni pokret. Tudi vsak tisti med nami, ki bo pri tem vprašanju toliko pošten, da prizna svojo krivdo in nedostatke se bo odslej potrudil, da popravi kar je zamujenega. Kličemo mu prav od srca. Ne obupaj, ne kolebaj, ampak pojdi kar na

prej po tisti poti, ki smo si jo začrtali v začetku.

Za izvedbo našega načrta in borbe potrebujemo le jeklenih značajev, agilnih in neustrašenih tovarišev. Kdor pa bi bil le radi lepšega ali osebnega profita v naših vrstah, nikdar pa ne iz prepričanja, to je iz prave stanovske zavesti, da viničarji z ozirom na sedanost in bodočnost moramo biti združeni, tak je prav za prav coklja vsemu našemu delu, po takih mora postati naše stanovsko gibanje oslabiljeno in zapisano propasti. Torej ne radi kakšnega diktata, marveč iz prave življenjske potrebe je nujno potrebno, da se skoraj združimo vsi viničarji v strokovni organizaciji, da usmerimo vse svoje gospodarske sile k svoji kreditni zadrugi in to le še zategadelj, ker je to naša ustanova, ker ima svoj delavski izraz in nosi naše viničarsko ime. Predvsem pa delajmo zato, ker so

Boj za petrolej.

(Nadaljevanje.)

Venezuela je postala nenadno ena največjih producentin petroleja. Sedaj je na drugem mestu, tik za Združenimi državami, potem ko je preskočila i Mehiko i Rusijo. Glavna konkurenta sta tudi tu ameriška Standard in angleška Dutch Shell. Prvotna nadmoč Angležev je premagana in l. 1929. je bilo razmerje produkcije 40% : 60% za Amerikance. Važnost teh vrelcev podčrtava ugodna lega ob Panamskem prekopu in pripravna zveza na vse strani.

Prvi je bil na mestu Deterding, Standard je prišla šele pozneje. General Gomez je še sedaj politični šef države, čeprav je l. 1929. odložil 20 letno prezidentstvo. Ta mož vzdržuje režim, ki pravice delavcev omejuje, inozemski kapital pa je za protidajlatve privilegirani. Boj za polja je bil prav isti kot v Mehiki. Tudi tu je Gomez igraval eno stranko proti drugi — v svojo korist. Vlada je po daljših pregovorjanjih leta 1922. sklicala konferenco ameriških in angleških petrolejskih strokovnjakov, ki so sestavili načrt petrolejskega zakona po svojih željah, ki je bil nato z malimi izpremembami tudi uzakonjen. Od tedaj

Angleži imajo tu še vedno večino polj in čisto njihovi politiki odgovarja, če jih puste neizrabljena, dokler sedanji vrelci ne usahnejo. Mislijo namreč, da amer. družbe tudi tu prav tako kratkovidno ropajo kot so prej doma. Vendar tudi Amerikanci upajo, da bodo enkrat dobili koncesije za sedanja angleška polja, če bodo pri vladi dobro zapisani.

V Kolumbiji grozi internacionalna petrolejska eksplozija zaradi prizadevanja angleške vladne družbe Anglo-Persian, da bi si pridobila koncesijo. Tu datira angleško-ameriško nasprotje že iz leta 1913., ko je angleški kapital dobil 10.000 km² obsegajočo koncesijo, med drugim tudi pokrajine v bližini panamskega prekopa. H koncesiji so tudi pravice, upostaviti prometne zveze in prekope. Wilson je brž govoril o ogrožanju Monroejeve doktrine. Sledil je diplomatski pritisk v Londonu in v Kolumbiji, nakar je angleška vlada odpoklicala svoje agente iz Kolumbije in opustila koncesijo na meji, washingtonska vlada pa preklicala odredbo, da so ameriške ladje proste dajatev za plovbo po panamskem prekopu. Je pa seveda vprašanje, koliko je ta rešitev kupčija. Medtem tudi parlament v Kolumbiji ni dovolil Angležem koncesije, ampak sklenil zakon, ki močno omejuje koncesioniranje. Tedaj je postal petrolej v Kolumbiji šele pomemben.

Združene države pričakujejo, da bo stopila v bodoče na prejšnje mesto Mehike Kolumbija kot njihov rezervar za petrolej. Nihče pa točno ne ve, kakšne zaloge so sploh v Kolumbiji. Ameriške družbe s Standardom na čelu si mnogo prizadevajo, kako bi dobile najkrajšo in najboljšo izvozno pot. V ležišča mečejo silne investicije v nadi, da jim bo vlada v Kolumbiji tudi v prihodnje naklonjena. Da gotovo ne bo šlo vse po njihovih željah, dokazuje slučaj takozvane Barco koncesije, za katero se je od l. 1926 do 1928 vodila ostra diplomatska borba. To koncesijo si je pridobil sindikat ameriških petrolejskih družb pod vodstvom finančnika Mellona. Kolumbijski trgovinski minister pa je l. 1926. enostavno izrekel koncesijo za neveljavno. V nato sledečem diplomatskem pregovorjanju je podpirala Kolumbijo proti imperializmu Washingtona vsa latinska južna Amerika. Časopisna kampanja proti Yankeejem po državah južnoameriških je bila tako ostra, da je moral Washington kloniti in se zadovoljiti s finančnim pritiskom. Pod vplivom tega se je nato kolumbijska vlada pogodila z ameriškim sindikatom za začasno izrabljanje polj te koncesije, obenem pa jih vpisala v seznam polj, ki naj se nacionalizirajo.

(Nadaljevanje.)

